

**Proceedings of the
XVII International Scientific and
Practical Conference**

**Social and Economic Aspects
of Education in Modern
Society**

**Vol.1, September 25, 2019,
Warsaw, Poland**

Copies may be made only from legally acquired originals.
A single copy of one article per issue may be downloaded for personal use
(non-commercial research or private study). Downloading or printing multiple
copies is not permitted. Electronic Storage or Usage Permission of the
Publisher is required to store or use electronically any material contained in
this work, including any chapter or part of a chapter. Permission of the
Publisher is required for all other derivative works, including compilations and
translations. Except as outlined above, no part of this work may be
reproduced, stored in a retrieval system or transmitted in any form or by any
means without prior written permission of the Publisher.

ISBN 978-83-955313-0-9

© RS Global Sp. z O.O.;
© The Authors

RS Global Sp. z O.O.
Warsaw, Poland
2019

Founder:
RS Global Sp. z O.O.,

Research and Scientific
Group
Warsaw, Poland

**Publisher Office's
address:**

Dolna 17, lok. A_02
Warsaw, Poland,
00-773

E-mail:
rsglobal.poland@gmail.com

The authors are fully
responsible for the facts
mentioned in the articles.
The opinions of the authors
may not always coincide
with the editorial boards
point of view and impose
no obligations on it.

CONTENTS

ECONOMY

<i>Zaharco S. V.</i> THE ANALYSIS OF THE DIMENSION AND DYNAMICS OF PUBLIC EXPENDITURES ON AGRICULTURE DEVELOPMENT IN THE REPUBLIC OF MOLDOVA.....	3
<i>Zokirjonov M. R.</i> ORGANIZATIONAL FEATURES OF FINANCIAL RISK MANAGEMENT AT ENTERPRISES.....	9
<i>Ирматова А. Б.</i> ИНТЕЛЛЕКТУАЛИЗАЦИЯ ЖЕНСКОГО ТРУДА КАК ОСНОВА ПОВЫШЕНИЯ ЗАНЯТОСТИ В СОВРЕМЕННЫХ УСЛОВИЯХ.....	14
<i>Лойко Валерія Вікторівна, Поздєєва Катерина Вікторівна</i> СУЧАСНІ ПРОБЛЕМИ ТА НАПРЯМИ УДОСКОНАЛЕННЯ СИСТЕМИ ФІНАНСУВАННЯ ШКІЛЬНОЇ ОСВІТИ.....	17
<i>Юэ Тайшань</i> ФАКТОРЫ РОСТА СТРОИТЕЛЬНОЙ ОТРАСЛИ КИТАЯ.....	23
<i>Анвар Аиджонович Худояров</i> ТЕНДЕНЦИИ РАЗВИТИЯ МЕЖДУНАРОДНОГО И ПАЛОМНИЧЕСКОГО ТУРИЗМА В УЗБЕКИСТАНЕ.....	26

LEGAL AND POLITICAL SCIENCE

<i>Huang Kunpeng</i> THE HISTORY OF COOPERATION BETWEEN CHINA AND WHO.....	29
<i>Vepkhvია Grigalashvili</i> UNDERSTANDING OF HYBRID WARFARE PHENOMENON THEORY AND POLICY.....	31
<i>Иваничева Ляна Сергеевна</i> ДИРЕКТИВА «ПАКЕТНЫЙ ТУР» КАК ИСТОЧНИК ПО РАЗВИТИЮ ТУРИСТИЧЕСКОЙ ИНДУСТРИИ.....	35
<i>Юэ Тайшань</i> ЭВОЛЮЦИЯ ДИПЛОМАТИИ КИТАЙСКОЙ НАРОДНОЙ РЕСПУБЛИКИ С РЕСПУБЛИКОЙ КОРЕЯ.....	38

HISTORY

<i>Asrorova Lobar</i> FROM THE HISTORY OF SAMARKAND PAPER.....	42
<i>Хань Юй</i> РОЛЬ ИСТОРИЧЕСКОЙ НАУКИ В ИЗУЧЕНИИ РАЗВИТИЯ МЕЖДУНАРОДНЫХ ОТНОШЕНИЙ КНР СО СТРАНАМИ КОРЕЙСКОГО ПОЛУОСТРОВА.....	45

СУЧАСНІ ПРОБЛЕМИ ТА НАПРЯМИ УДОСКОНАЛЕННЯ СИСТЕМИ ФІНАНСУВАННЯ ШКІЛЬНОЇ ОСВІТИ

Д.е.н., доцент **Лойко Валерія Вікторівна**, ORCID ID 0000-0003-3248-1585
Аспірант **Поздєєва Катерина Вікторівна**

Кафедра фінансів та економіки, Київський університет імені Бориса Грінченка,
м. Київ, Україна

Abstract This article is the result of a scientific study on outlining contemporary problems and identifying ways to improve the system of financing modern school education. There are three levels of public administration in Ukraine - state, regional, district. Funding for secondary education is also provided from budgets formed at these three levels: state, regional and district. Most of the education budget is generated at the district level. The cost of maintaining schools is determined by the estimate of income and expenditure. The starting point for determining the amount of allocations for the main items of the school budget is the number of students and grades. Officially, schools have the right to receive extra, extra-budgetary funds through the provision of paid services. Additional educational services are the most significant source of extra-budgetary revenue. The European integration trend of the Ukrainian economy needs greater autonomy for secondary education institutions to provide high-level educational services.

Keywords: Ukraine, secondary education system, financing, problems, areas of improvement.

Актуальність проблеми дослідження. За останні роки відбулося зміцнення такої важливої галузі соціальної сфери як освіта, та, зокрема, середня освіта. Здійснюється модернізація шкіл, зокрема зміцнюється їх матеріально – технічна база, стабілізувалась оплата праці педагогічних працівників, налагоджений процес підготовки висококваліфікованих вчителів. Можна сказати, що освітня галузь зараз належним чином виконує свої функції. Особливо це характерно для міської місцевості, і, звичайно, для столиці України міста Києва.

В той же час, в останні роки загострилось ряд проблем, пов'язаних із розвитком середньої школи. Виник прошарок громадян, особливо у великих містах, які готові надати своїм дітям більш високий та якісний рівень освіти. Як наслідок з'явилося багато нових форм закладів – ліцеї, гімназії, спеціальні школи. Діюча система організації роботи закладів та їх фінансування практично не передбачає диференціації у такому фінансуванні. Планування розміру витрат від «базису» тобто від існуючого матеріально – технічного рівня оснащення, якісного рівня контингенту вчителів, ступеню забезпеченості обладнанням та інвентарем передбачає, що розміри бюджетного фінансування будуть пропорційно збільшуватись там, де взяли на роботу більш «дорогих» педагогів, в силу тих чи інших причин досягли кращого рівня оснащення і т.п. Тобто бюджетний потік для гімназій і ліцеїв об'єктивно є більший, як до звичайних шкіл. При цьому можливості батьків у більш «продвинутих» закладах набагато більші і вони готові посилити таку частину фінансування як плату за додаткові послуги. Виникає ситуація, коли діюча система організаційно – правових форм у середній школі та діюча система фінансування, не дозволяють на законних підставах повноцінно залучати небюджетні джерела фінансування. В результаті багаті, що вчать дітей у гімназіях, отримують від бюджету більше, ніж малоспроможні, чії діти навчаються у звичайних школах. Таким чином зазначені проблеми обумовлюють необхідність пошуку шляхів їх вирішення.

Аналіз наукових досліджень. Питанням приділили увагу багато відомих вчених, дослідників та фахівців, серед яких: В. Андрущенко, Т. Боголіб, Є. Бойко, В. Буковинський, Н. Верхоглядова, Н. Волкова, А. Дем'янчук, І. Каленюк, В. Куценко, В. Ніколаєв, В. Огнев'юк, Т. Решетілова, А. Чернобай, М. Шаваринка, В. Шукевич та інші. Серед зарубіжних авторів слід виділити праці Л. Гохберга, М. Лукашенка, В. Марцинкевича, Я. Нейматова, Г. Хога. Зважаючи на значний доробок вчених виникає необхідність проведення більш сучасних досліджень щодо фінансування середньої освіти в умовах реформування.

Мета статті. Полягає у виявленні та окресленні сучасних проблем системи фінансування середньої освіти та наукове обґрунтування напрямів її удосконалення.

Виклад основного матеріалу. Середня школа на сьогоднішній день практично не має повноважень в управлінні ресурсами. Питання матеріально – технічного забезпечення, диференціації оплати праці серед членів педагогічного колективу, отримання додаткових доходів жорстко регулюються вищестоящими інстанціями. Така ситуація негативно впливає на ініціативу закладів, що має наслідком зниження за останні роки надходжень коштів у спеціальний фонд. Повсякденним є ситуації, коли за рахунок економії, наприклад, енергоресурсів, можна було посилити заходи стимулювання роботи вчителів. В разі відповідального ставлення до виділених коштів можна було уникнути нераціональних закупівель, дороговартісних ремонтів, тощо. Але все зараз знаходиться не на полі вирішення керівництва школи.

Відповідно до законодавства загальноосвітня школа функціонує у вигляді навчальних закладів різних типів:

— середня загальноосвітня школа. Забезпечує базовий рівень освіти з усіх загальноосвітніх предметів;

— школа з поглибленим вивченням окремих предметів. Забезпечує базовий рівень освіти з більшості навчальних предметів, а з деяких — вищий рівень знань;

— школа з профільним навчанням або спеціалізована школа. Передбачає базовий рівень освіти з більшості навчальних предметів і поглиблені знання з одного або декількох профілів: наукового спрямування (фізико-математичного, фізико-технічного, хіміко-біологічного, сільськогосподарського, філологічного, історико-суспільствознавчого, економічного, педагогічного тощо); художнього спрямування (музичного, образотворчого, акторського, вокального, хореографічного тощо); спортивного спрямування (за різними видами спорту). Школи з поглибленим вивченням окремих предметів, з профільним навчанням та спеціалізовані школи можуть функціонувати як гімназії, ліцеї, колегіуми тощо;

— професійно-технічні училища (технічні ліцеї). Забезпечує майбутнім робітникам базових гуманітарних і природничонаукових знань, загальнотехнічних дисциплін на галузевому рівні, а також спеціальних знань.

— можливе створення навчального закладу «дитячий садок-школа»;

— вечірні (змінні) загальноосвітні школи, очно-заочні середні школи;

— спеціальна школа для дітей з вадами розвитку.

Загальноосвітня школа в Україні є треступеневою:

I ступінь — початкова школа з тривалістю навчання — 3-4(5) років;

II ступінь — основна школа з тривалістю навчання 5 років;

III ступінь — повна середня школа (2-3 роки).

Ступені загальноосвітньої школи залежно від місцевих умов можуть функціонувати автономно. Між ступенями загальної середньої освіти забезпечуються єдність і взаємозв'язок, наступність мети, змісту, методів, засобів, організаційних форм навчання і виховання.

За своїми організаційно-правовими формами загальноосвітні навчальні заклади можуть бути державної, комунальної та приватної форм власності. Відповідно вони утворюються, управляються, фінансуються різними органами. Частка приватних шкіл в Україні є мізерною і у більшості регіонів не перевищує 1%. Лише в Києві (4,9%) та Одеській області (3,0%) ця частка є дещо помітною. Таким чином основна роль у забезпеченні населення послугами загальної середньої освіти відводиться державі.

Аналіз вищеописаної структури середніх загальноосвітніх закладів дозволяє зробити ряд висновків щодо ефективності цієї структури.

По-перше, досвід більшості цивілізованих країн свідчить, що спеціалізація шкіл в масовому порядку починається тільки з певного віку, як правило уже після 4 – 5 років навчання. Логіка такого підходу очевидна. Спочатку треба щоб проявилися здібності та ухили дитини, а уже потім направляти її до закладу із тою чи іншою спеціалізацією. У нас же дитина без особливого тестування може зразу бути зарахована до спеціалізованого закладу із підвищеним рівнем підготовки по тим чи іншим предметам. Критерієм при цьому є тільки статки батьків. В інших країнах заможні батьки також можуть відвести дитину до більш елітного закладу. Але він буде приватним. У нас же заклад належить до державної або комунальної власності, а додаткові кошти, які можуть дозволити собі окремі батьки, в загальній їх структурі не займають великої питомої ваги. Тим самим фактично за рахунок платників

податків окремі особи отримують кращу освіту без особливої прив'язки до їх здібностей. Тому треба, враховуючи зарубіжний досвід, реформувати цю систему, а саме дати можливість на рівні молодших класів бути всім у рівних умовах і тільки після виявлення рівня здібностей та нахилів у дітей, спеціалізувати їх подальше навчання.

По-друге, у нас практично відсутня такі поширені у цивілізованих країнах типи шкіл, як школи старших класів при університетах, великих корпораціях, громадських організаціях. Тобто коли дитина – підліток, що уже визначилась із своєю спеціалізацією та ухилами, продовжує навчання в старших класах в системі майбутнього споживача цих трудових ресурсів. Тим самим отримуються практичні навички, певний досвід, поглиблені знання. Також уже намічаються певні можливості для майбутнього працевлаштування.

По-третє, слід подумати над створенням шкіл із змішаною формою власності, про що також свідчить зарубіжний досвід, зокрема в Канаді. Як ми уже показували, частка шкіл приватної форми власності у нас невелика. В той же час значна мережа комунальних закладів потерпає від великої нехватки ресурсів. Тому було б доцільно розробити механізм, коли в статутному фонді школи мають частки як місцева громада, так і бізнес. При цьому бізнес міг інвестувати кошти в ті напрями, як потім можна було б використати для отримання додаткових ресурсів у вигляді платних послуг – спортивні споруди, комп'ютерні зали, центри дозвілля, тощо.

По-четверте, формально в Україні створені типи загальноосвітніх навчальних закладів, які задовольняють різні категорії дітей у здобутті загальної середньої освіти, проте рівень доступності таких закладів свідчить про існування певних перешкод. Так, гімназії та ліцеї майже виключно створюються у міських населених пунктах, що фактично закриває доступ дітям з сіл до відносно якіснішої освіти.

Робочі навчальні плани державного і комунального навчального закладу затверджуються відповідним органом управління освітою; приватного навчального закладу – його засновником, однак погоджуються відповідним органом управління освітою. Така організація навчального процесу дає змогу прослідкувати за змістом навчання у всіх типах навчальних закладів.

Відповідно до навчальних планів закладів освіти, педагогічні працівники самостійно добирають програми, за якими вони будуть викладати той чи інший предмет, підручники, навчальні посібники, які мають рекомендацію Міністерства для проведення навчального процесу, а також методи навчання. Саме в підборі методів навчання найбільш повно можуть проявитися педагогічні можливості вчителів.

Серед недоліків навчального процесу є те, що програми, за якими ведеться навчання з тих чи інших предметів, часто визначаються не безпосередньо вчителями, а районними методичними кабінетами. Можливості у виборі підручників обмежуються наявністю їх у шкільних бібліотеках та фінансовими можливостями дітей для їх закупівлі і є незначними, особливо для сільських загальноосвітніх шкіл.

Спеціалізованим навчальним закладам, у тому числі гімназіям, ліцеям, колегіумам та профільним класам, дозволяється перерозподіляти між предметами до 10% навчального часу інваріантної (незмінної) частини Базового навчального плану, а також адаптувати години, виділені на так звані технологічні предмети (трудове навчання, основи виробництва) для профільного навчання.

За проведеними дослідженнями можна виділити наступні складові фінансової політики у сфері середньої освіти:

- проведення фінансової політики на основі чітко визначеної нормативно-правової бази;
- асигнування фінансових ресурсів згідно визначених обсягів за нормативами;
- визначення формули розподілу коштів між бюджетами різного рівня;
- визначення нормативів видатків на одного учня різних навчальних закладів;
- визначення основних правил залучення та норм використання школами позабюджетних коштів.

Оскільки в Україні існує три рівні державного управління освітою - державний, обласний, районний, то і фінансування середньої освіти також здійснюється з бюджетів, що формуються на цих трьох рівнях: державному, обласному та районному. Причому переважна частина бюджету освіти формується на рівні району. Кошти районного і обласного бюджетів складають приблизно 94-99% всього бюджету середньої освіти.

Розподіл між видатками бюджетів різних рівнів відбувається таким чином.

З Державного бюджету фінансуються [1,2]:

1) спеціальні школи-інтернати для обдарованих дітей (їх всього 3);

2) школи соціальної реабілітації, в яких утримуються неповнолітні правопорушники віком 11-14 років;

3) випуск підручників.

З обласних бюджетів, фінансуються:

1) спеціальні школи, школи-інтернати для дітей з вадами розвитку;

2) загальноосвітні школи-інтернати;

3) дитячі будинки;

4) підвищення кваліфікації педагогічних кадрів.

з районних бюджетів:

1) загальноосвітні школи;

2) спеціалізовані школи, ліцеї, гімназії тощо;

3) загальноосвітні школи-інтернати, дитячі будинки (якщо 70% контингенту формується в межах району).

В місті Києві після скорочення повноважень міських районів, зокрема ліквідації районних рад, фінансування здійснюється через міський бюджет із урахуванням розрахунків, що проведені в районах.

Видатки на освіту складають саму велику частину місцевих бюджетів, хоча величина її може значною мірою варіювати залежно від таких факторів як кількості навчальних закладів, що відносяться до юрисдикції даного регіону, а також обсягу бюджету, який в свою чергу визначається рівнем розвитку виробничої сфери регіону, обсягом податкових надходжень та тою їх часткою, що залишається у власному розпорядженні.

Розмір витрат на утримання шкіл визначається кошторисом доходів і видатків. Розрахунковий показник обсягу видатків на освіту визначається залежно від загального обсягу ресурсів місцевих бюджетів на освіту, фінансового нормативу бюджетної забезпеченості одного учня та приведеного контингенту учнів різних типів загальноосвітніх навчальних закладів станом на 5 вересня року, що передував поточному бюджетному періоду.

Вихідною базою для визначення розміру асигнувань за основними статтями кошторису школи є кількість учнів і класів, яку відображають у кошторисі на дві дати: 1 січня та 1 вересня планового року. На основі цього розраховують кількість педагогічних ставок у школі за трьома показниками: кількість класів, кількість навчальних занять, норми навчального навантаження учителів на тиждень. Після цього розраховують витрати за економічними категоріями.

Процес планування фінансових видатків на освіту має починатися знизу: навчальні заклади на основі встановлених нормативів витрат в розрахунку на одного учня складають проекти кошторисів, в яких враховуються витрати на оплату праці педагогічного і допоміжного персоналу, витрати на комунальні послуги, харчування, утримання будівель, капітальний ремонт тощо. Дані проектів кошторисів окремих шкіл, що відносяться до одного адміністративного району, акумулюються районними управліннями (відділами) освіти. Централізовані бухгалтерії райвно подають свої зведені кошториси до обласного управління освіти (або міського, зокрема, у місті Києві). На обласному рівні сукупні цифри районних освітніх бюджетів мають ставати основою бюджетів освіти обласних державних адміністрацій.

Спільною особливістю діяльності всіх загальноосвітніх навчальних закладів є висока питома вага частки видатків на заробітну плату, які разом з нарахуваннями складають від 60 до 80% всього бюджету шкіл. При цьому рівень заробітної плати вчителів залишається низьким і не відповідає мінімальним нормам відшкодування витрат їх фізичної і розумової енергії.

Підсумовуючи практику застосування фінансування оплати праці слід зробити висновки, що система оплати праці та матеріального заохочення потребує суттєвого вдосконалення. Але таке вдосконалення має відбуватись в рамках проведення комплексних змін у фінансово – організаційному механізмі середньої школи. Питання полягає в тому, щоб збільшити господарську самостійність середніх учбових закладів. Це дасть можливість збільшити частку перемінної оплати праці порівнюючи з постійною, тарифною чи окладною частиною. Тобто в умовах набуття більших повноважень школа зможе ширше застосовувати такі форми як доплати за певні результати, премії, індивідуальні надбавки, тощо.

Другою обов'язковою статтею видатків шкіл виступає оплата комунальних послуг та енергоносіїв, фінансування якої здійснюється також недостатньо. Закладам освіти доводиться ліміти на використання енергоносіїв або обсяг фінансування цих витрат встановлюється на рівні минулого року за винятком 6 відсотків цієї суми. Досягнення цієї економії має відбуватися за рахунок вимикання світла, водопостачання тощо.

Встановлені нормативи видатків на придбання предметів постачання і матеріалів, утримання бюджетних установ на даний момент фактично не витримуються. Ці категорії видатків або взагалі не закладаються в кошторисі, або визначаються на підставі даних про середню величину учбових видатків за минулий рік і майже не фінансуються.

Видатки на харчування учнів представлені переважно в діяльності загальноосвітніх закладів інтернатного типу. У денних загальноосвітніх закладах видатки на харчування здійснюються лише в мінімальних розмірах.

Поточний ремонт обладнання, інвентарю та будівель – видатки за цією категорією майже не фінансуються з державного і місцевих бюджетів. Вартість ремонту фактично визначається не за нормативами, а на основі договірної ціни тих робіт, які планується зробити. Фінансування цих видатків здійснюється переважно за кошти батьків та спонсорів.

Загальноосвітні заклади інтернатного типу на даний момент є єдиною категорією навчальних закладів, за якою майже повністю фінансуються видатки на утримання їх вихованців: забезпечення одягом, м'яким інвентарем, предметами особистої гігієни, підручниками, шкільним приладдям, іграми та ін. Однак рівень фінансування цих закладів також залишається дуже низьким.

Офіційно школи мають право отримувати додаткові, позабюджетні кошти за рахунок надання платних послуг [3]. Більша частина шкіл використовує для цього спеціальний рахунок у Держказначействі, плануючи певні суми доходів та, відповідно, витрат у спеціальному фонді зведеного річного кошторису. Одночасно матеріальні цінності, передані батьками школі, обліковуються бухгалтерією школи у так званій натуральній формі, також проводяться через облік Держказначейства. Інші школи додатково утворюють окрему юридичну особу – благодійний фонд, який має свої окремі рахунки в комерційному банку, свою бухгалтерію, свій кошторис та систематично співпрацює зі школою на підставі угоди про благодійну діяльність та прийнятої благодійної програми. Нерідко застосовується практика безпосередніх готівкових розрахунків за товари, роботи та послуги для школи з боку батьківського комітету або навіть окремих осіб.

Залучення додаткових ресурсів шляхом надання платних послуг реально представлено лише у великих містах або в регіонах, де більш-менш розвинений виробничий сектор, в якому зайнята значна частина населення.

Найбільш вагомим джерелом позабюджетних надходжень виступають додаткові освітні послуги. За рахунок коштів батьків та підприємств можуть вводитися навчальні курси понад обсяг, визначений державним стандартом для відповідного освітнього рівня.

Інтеграційні процеси в міжнародний освітній простір визначають стратегічний напрям розвитку освіти України, а також обумовлюють вивчення передового педагогічного досвіду зарубіжних країн, що є необхідністю для переходу на якісно новий, конкурентоспроможний рівень шкільної ланки освіти. Це зумовлює необхідність дослідження сучасних новітніх освітніх концепцій навчання й виховання дітей шкільного віку, що допомагає визначити нові підходи до організації діяльності системи шкільного навчання та її фінансування відповідно до якості надання освітніх послуг [4,5].

Велике значення для вдосконалення фінансування загальної середньої освіти в Україні на основі зарубіжного досвіду має впровадження фінансових відносин на принципах концепції субсидарності. Це означає.

По-перше. Установи більш високого рівня, зокрема об'єднано до райвно, а також райвно до школи, можуть втручатися у фінансові справи більш низького рівня лише тою мірою, в якій друга продемонструвала і довела свою нездатність вирішувати проблеми. Тобто цей принцип визначає обмеження щодо втручання вищих рівнів у фінансові справи нижчих рівнів.

По-друге. Вищий рівень може надавати фінансову допомогу нижчому рівню. Причому така допомога має сприяти фінансовій автономії школи та розширенню її повноважень. Тобто державне втручання в діяльність закладів освіти здійснюється лише для сприяння у фінансуванні для реалізації намічених програм.

По-третє. Важливим принципом, що впливає з концепції субсидарності, є принцип розподілу повноважень між різними рівнями в усіх сферах, включаючи й фінансову складову. В освітній сфері це означає, що капітальний ремонт, реконструкція, перепідготовка кадрів та ряд інших функцій як здійснюється, так фінансуються на вищому рівні, а все інше є прерогативою самого закладу, на що він має отримувати кошти із бюджету.

Застосування принципу фінансової субсидарності робить фінансові взаємовідносини між різними рівнями в освітній сфері досить гнучкими.

Висновки. За проведеними дослідженнями можна зробити висновок, що діюча в Україні система фінансування середньої освіти потребує суттєвого удосконалення, зокрема по таким позиціям, як механізм визначення розміру коштів на кожний заклад; порядок планування та розрахунку коштів, що виділяються закладам на плановий період, визначення всіх позицій щодо залучення позабюджетних коштів; і, нарешті система управління цими коштами.

ЛІТЕРАТУРА

1. Law of Ukraine. About education № 2145-VIII. (2017, September 05). Retrieved November 12, 2018, from http://search.ligazakon.ua/l_doc2.nsf/link1/T172145.htm
2. Decree of the President of Ukraine № 344/2013. On the National Strategy for the Development of Education in Ukraine until 2021. (2013, June 25). Retrieved November 15, 2018, from <https://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/344/2013>
3. Loiko, V., & Loiko, D. (2018). Providing quality of forming professional competences of economists in the modern Ukrainian university in conditions of eurointegration. *European Scientific Journal of Economic and Financial Innovation*, (2), 64-70.
4. Aleksandrova, O., Batchenko, L., Dielini, M., & Lavryk, U. (2018). Specifics of Managing Competitiveness of Present-day University on Principles of Social Responsibility. *Naukovyi Visnyk Nacionalnogo Hirnychogo Universitetu*, 4, 157-165
5. Quality management systems ISO 9001:2015. (2015). Retrieved November 10, 2018, from <http://khoda.gov.ua/image/catalog/files/9001.pdf>